

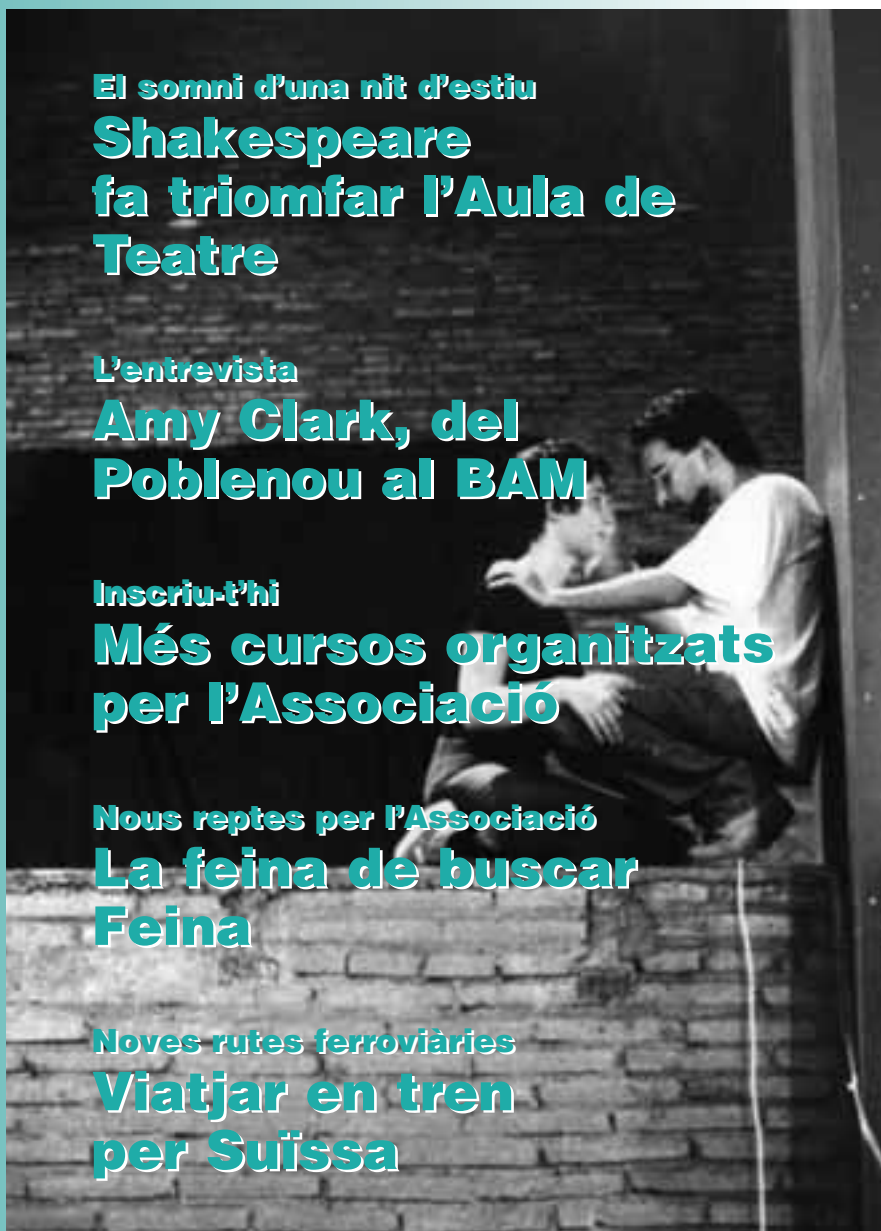
El somni d'una nit d'estiu
Shakespeare
fa triomfar l'Aula de
Teatre

L'entrevista
Amy Clark, del
Poblenou al BAM

Inscriu-t'hi
Més cursos organitzats
per l'Associació

Nous reptes per l'Associació
La feina de buscar
Feina

Noves rutes ferroviàries
Viatjar en tren
per Suïssa

Benvolguts companys/es,

Comença un nou curs! Després de la pausa estiuenca, tornen els mesos de setembre i octubre. És ara quan, qui més qui menys, tothom planifica la seva activitat per la resta de l'any: les activitats que farà, noves iniciatives, projectes que cal iniciar, ...

Doncs l'Associació no és una excepció. És al tornar de les vacances quan, la gent que participem en la seva gestió, planifiquem les activitats que portarem a terme durant tot el curs. Aquest any hem pensat continuar amb l'oferta docent que ja us venim oferint des de fa dos anys, reforçant aquelles àrees en les que heu demostrat més interès, continuar amb l'Aula de Teatre i, per descomptat, amb la revista.

En l'àmbit intern, però no per això menys important, estem dirigint els nostres esforços molt es-

pecialment cap a la participació de l'Associació en els òrgans de govern de la UPF. Us adoneu de la importància d'aquest fet? Aquesta és la manera que té l'Associació de participar en el desenvolupament de la Universitat, donant la visió que, des del món laboral, tenen els associats. Com sempre, un cop més vull animar-vos a què participeu en el desenvolupament de l'Associació: podeu fer-nos arribar els vostres suggeriments, aportar les vostres iniciatives, participar activament en la gestió de l'Associació, etc. Porta menys feina de la que us imaginàrieu i és molt gratificant.

Aprofito aquest espai per saludar-vos un cop més, aquesta vegada com a Presidenta de l'Associació. Si bé ja fa temps que estic vinculada a l'Associació, des del mes de maig ocupo aquest càrrec. El meu objectiu és consolidar i fer més gran aquest projecte del que tots formem part. Espero no decepcionar-vos!!

Anna García-Altés
Presidenta

Coordinació	Marc Saus Sarrias Neus Chas
Disseny i compaginació	Marc Saus Sarrias Rafael León
Foto de portada	Alex Serrano
Col·laboradors	Xoan C. Cuesta Sanfiz Anna García-Altés Blanca Saus Maia Güell Rotllan Judith Serra Pallàs Marta de Juana Martínez Neus Chas Gallardo Òskar Aragonès Llàcer Albert Oliveras Monfort Thais Buforn Galan Joan M. Rebollo Torrecillas Francisco J. Moya M ^a Dolors Róo García Lucía Guerrero Romeo Regino Miguel Diaz F. Xavier Pons i Torras Daniel Blanch Sigüenza Javier Nicolás Sánchez Reyes García Arcos

Dipòsit legal B-22952-96

Impremta Gráficas Rafael

Aquesta revista s'ha editat amb el suport del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra i el Comissionat per Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya

D'INTERÈS

La Neus se'ns casa i deixa la secretaria de l'associació

Tal com ho sentiu. La nostra estimada secretària, aquella a qui tots us dirigiu quan voleu saber alguna cosa sobre activitats, cursos o qualsevol cosa relacionada amb l'Associació, se'ns ha casat!!

I no només això. La nova vida comença també amb un canvi de feina. La Neus ha rebut una oferta laboral molt interessant i ha decidit canviar d'aires. Des d'ara ja no la veurem darrera la taula de l'associació atenant tots els ex-alumnes. La substitueix la Maria José, a qui us podeu dirigir des de ja fa unes setmanes.

La cerimònia va tenir lloc a l'església de Sant Pere de Vilamajor, que és on aniran a viure a partir d'ara per descansar del seu viatge de nuvis a les illes canàries. Després de passar per la vicaria, la Neus, el Jordi (el seu antic nuvi i actual marit) i tots els convidats van anar a Bigues i Riells per celebrar el casament "por todo lo alto".

No sé si ho recordeu, però fa pocs mesos, la Reyes, la antiga secretària de l'Associació també es va casar. Deu ser que aquesta feina porta bons auguris pels temes de casori.

L'Associació canvia de seu

Hem canviat de despatx. Des que vam començar, la secretaria de l'Associació d'Antics Alumnes ha estat al segon pis de l'edifici Rambles.

A primers del mes d'Octubre la seu de l'associació s'ha traslladat uns metres més enllà, a l'edifici de la Mercè.

La nova adreça és c/Ramón Trias Fargas, 25-27, al despatx 1-E 08.

El telèfon, l'E-mail i el Fax segueixen essent els mateixos (si no els recordeu, els podeu veure a la contraportada d'aquesta revista).

Així doncs, recordeu que si necessiteu fer alguna gestió ja no heu d'anar a l'edifici Rambla, sinó al de la Mercè i no heu de parlar ni amb la Neus ni amb la Reyes sinó amb la Maria José.

Són canvis vertiginosos: on anirem a parar?

Ja tenim memòria

Les coses clares. L'associació vol deixar les coses clares. És per això que cada any publiquem una memòria de tot el que ha passat durant el curs que deixem enrere.

Aquest any ja l'hem publicada, i la tenim a la vostra disposició. Tots els socis, pel fet de ser socis, poden tenir-ne un exemplar.

A la memòria s'explica l'estat de comptes de l'Associació i tot el que s'ha fet. També expliquem com està constituïda, qui és el delegat de cada estudi i totes aquestes coses que segur que no coneixeu i hauríeu de conèixer.

Si vols la memòria només cal que t'acostis a la seu de l'Associació (no, a la Rambla no, coi, a la Mercè!) i demanar-li a la secretaria (no, la Neus no, la Maria José) el teu exemplar.

A l'Associació ens agraden les coses clares. Si no, on anirem a parar?

Col·labora activament: escriu!

De veritat que tot és benvingut. Aquesta revista, el nostre Nexe, vol ser un tauler d'anuncis i opinions per a tothom.

Cada tres mesos fem una reunió per a decidir temes on tothom hi és benvingut. Tu també pots aportar alguna cosa.

Si no et va bé venir a la reunió, també pots enviar allò que escriguis a la seu de l'Associació (sí, a la Mercè i a la Maria José).

Els temes poden ser d'allò més variats: Entrevistes, articles sobre cultura, economia, humanitats, opinions sobre llibres, pel·lícules....

Nosaltres ho publicarem i així farem una revista variada, distreta i plural. Tu diràs, on anirem a parar si no?

Nunca digas nunca jamás

Primer sopar de la promoció 95 d'Econòmiques

Feia dos anys que parlàvem d'organitzar un sopar de la promoció... però mai arribàvem a concretar res. Potser perquè requeria força organització, potser perquè no sabíem la resposta, l'assumpte del sopar anava quedant a la carpeta de to do

esperant millors temps.

Finalment però, hi ha hagut el primer sopar. El passat 8 de maig ens vam reunir un petit grup al restaurant TapasBier (molt proper a l'edifici de Balmes). Els pioners ens ho vam passar d'allò més bé i vam poder conversar fins que van tancar el restaurant, quatre hores després d'haver-nos assegut a taula.

Esperem que aquest sopar hagi estat el primer pas per a recuperar el contacte amb nombrosos companys de la nostra promoció el contacte amb els quals s'havia anat dil·luïnt amb el pas del temps. Esperem tornar-nos a veure a finals d'aquest any al segon sopar de la promoció.

Per aquells qui no vau venir, us deixem un parell de fotos commemoratives per a que aneu fent boca per al proper. Ja tenim pensades algunes dates i alguns llocs. Us hi apuntem? ;-)

David Rodriguez

Un Xèspir, si us plau

L'Aula de Teatre de l'AAAUPF segueix endavant afrontant cada cop reptes més difícils. Enrera queden ja el dos muntatges anteriors sobre escenes lliures d'obres contemporànies i l'adaptació, en format de taller d'actors, de l'obra de Xèjov, "L'Hort dels Cirerers". Aquest any vam apostar per portar a l'escenari el text clàssic (però adaptat) de "El somni d'una nit d'Estiu" de William Shakespeare.

"Aquest any, farem un Xèspir!". Més o menys aquestes van ser les paraules d'inici del director (Lluís Fusté) i dels seus ajudants (Anaïs Schaaff i Anna Llopart) per anunciar l'obra que hauríem de representar al mes de juliol. La sorpresa va ser general, les ganes de voler-ho fer van ser unànimes, però... seríem capaços de fer-ho? Durant el primer mes ens vam dedicar a llegir i conèixer l'obra. De les primeres lectures vaig extreure la conclusió que quedava molta feina per fer. Disposaríem d'un mínim de tres hores per poder representar tota aquella "parrafada" de text en vers? Ens implantarien un xip especial per poder memoritzar la mètrica Shakespeariana? El pressupost cobriria els vestuaris, el decorat i l'atrezzo? "No us preocupeu, en un mes tindrem una adaptació per a poder representar l'obra en un format no més ampli de dues hores" va dir el director.

Quan va arribar la nova adaptació a les meves mans vaig veure que alguna cosa havia canviat. El què abans eren més de cent pàgines de text, es va convertir en la meitat. Els versos llargament descriptius i impronunciables havien deixat pas a una mètrica més lleugera. En definitiva, s'havien suprimit fragments de l'obra per a poder acostar-la a un públic més ampli. No ens enganyem, el teatre de l'època Shakespeariana i el d'avui dia no s'assemblen massa.

De seguida vam repartir els papers que cadascú de nosaltres representaria i uns contents i d'altres no tant, vam fer el propòsit de fer arribar a bon port el vaixell que portàvem entre mans. Els assajos van ser molt durs. Havíem aconseguit un teatre de la Parròquia de San Pancraç (Poble Nou) per poder representar l'obra. Quan vam arribar a l'espai la sensació va ser de desolació. Un altre cop quedava molta feina per fer. Aquell teatre era del juràssic i la pols

acumulada en les seves butaques li donava més l'aspecte d'un teatre on s'anés a representar "El fantasma de la Òpera", que no un Xèspir en versió fi de mil·leni. Vam acomodar l'espai de la millor manera possible per poder assajar. El director va rebre un toc diví i va començar a veure les enormes possibilitats d'aquell espai que s'assemblava a una fortalesa assaltada feia molt i molt de temps. "Aquí posarem unes llums i aquí un focus, treurem les primeres file-

res de butaques per donar més espai, posarem música *makinera* a tot volum, bla, bla, bla..." S'havia tornat boig.

Els dies anaven passant i el muntatge anava prenent cos. Les discussions es succeïen i les rialles també. Les diferents escenes de l'obra anaven canviant cada dia d'assaig. "Heu de sortir més ràpids del fons

de l'escenari! Tu, quan passin per davant teu els saludes i vosaltres seguiu endavant!... Molt bé així! No així no! has de saludar-los a ells i no al públic!" En fi, un ritme trepidant que ens portava de cap al mes de juliol. La darrera setmana va ajudar-nos en les escenes en Julio Manrique, antic director de l'Aula de Teatre i ara "colaborador en horas libres cuando la fama me lo permite". La bogeria va ser total. "Tu, Xavi, de genolls caminant per terra, mentre la Titània està pujada al damunt teu i et va donant cops al cul per a què avancis!! Serà genial!!!" Els nervis s'havien apoderat del teatre. No podíem fer marxa enrera. Estrenàvem en dos dies.

Els dos dies de representació van anar molt bé. La sala, decentment condicionada i sota una calor asfixiant, va estar plena de gom a gom els dos dies. Pares, amics, Associats (pocs) i d'altres personalitats il·lustres van aplaudir i riure al llarg d'una hora i mitja. En acabar, tot van ser elogis i crítiques igualment ben rebudes. "Jo no he entès res", "Ha estat molt bé, però perquè cridàveu tant?", "I tu, nen, també hi sorties?", "I els lavabos on són?", "Ha estat molt bé, fins i tot sembleu professionals", etc.

En fi, un Xèspir!! Què em va semblar a mi? Molt bé. Jo no sé si la gent va entendre res o si els lavabos existien, però vaig passar-m'ho d'allò més bé. Els qui vau venir a veure'ns què en penseu?

Thais Buforn

Fotos: Alex Serrano

Contra-crònica (fidel?) de l'esdeveniment

Tot i que m'agrada força el teatre, el cert és que tenia molts dubtes abans de la representació. Desconeixia absolutament la composició -en número i talent- de "la companyia", i del director només en tenia una lleugera impressió, segurament traïdora, obtinguda d'una conversa informal.

No cal dir que tampoc en tenia referències ni del lloc de la representació ni dels mitjans dels que disposaven (que per lògica havien de ser escassos, doncs el que sí coneixia eren els limitats recursos econòmics pressupostats).

A tot això cal afegir-ne l'especial inquietud que sempre m'han provocat les versions o adaptacions d'obres clàssiques, especialment quan respecten fidelment el títol original, pràctica que, per habitual, no deixa d'evidenciar la sempre qüestionable salut mental de guionistes i directors, així com el seu plaer (malaltís i estranyament encara no prohibit legalment) de provocar al sempre massa confiat espectador.

En definitiva, vaig anar a la re-

presentació de l'obra "El Somni d'una Nit d'Estiu" amb curiositat i, com en aquell moment no en tenia en ment la realització d'aquest escrit, només estava allà com un espectador amb ganes de riure'm si resultava ser una adaptació còmica, emocionar-me si l'obra esdevenia tràgica o aguantar-me estoicament i procurar no roncar massa fort en el cas que l'obra, per aquelles coses del destí, resultés més aviat poc atractiva.

Doncs el cert és que, pel que recordo, totes tres coses em van succeir aquella nit. Vaig riure -i molt- amb la magnífica interpretació de dos personatges extremadament ben definits, com eren el militar (personatge sempre còmic, per la seva pròpia naturalesa necessàriament mancada de transcendència) i la comunista, qui realitzà una actuació senzillament memorable.

Em vaig emocionar amb l'argument, la sensibilitat i l'equilibri aconseguit a l'obra, a través d'un més que correcte creuament d'històries, un ritme contingut i un remarcable joc de llums i ombres. Donat que enveja i desig són també emocions, per ser totalment sincer caldrà també citar (però compte en mantenir l'ordre) el físic del protagonista masculí així com el d'algunes de les seves companyes de repartiment.

Com a resum final, cal dir que l'obra em va agradar força, i pels comentaris que vaig escoltar al final de la representació, em sembla que no vaig ser l'únic amb aquesta opinió.

Resulta agradable comprovar que l'Aula de Teatre de l'AAAUPF satisfés a tant de públic -tot un èxit d'assistència-, especialment quan una bona part dels espectadors segurament només havien assistit a l'obra pel cartell publicitari (veritable raó, ara ja ho puc dir, de la meua presència a l'acte).

Ah... abans que m'oblidi. És cert que també vaig roncar aquella nit, encara que va ser força més tard de la fi de l'obra. Així m'ho confirmaren al matí següent al meu apartament tres precioses llicenciades en Econòmiques (naturalment de la UPF) que, tot i assistir com jo a la representació, va resultar que encara necessitaven de quelcom més per trobar-se plenament satisfetes, raó per la qual vaig intentar -i, pel que sembla, aconseguir- ajudar-les en la mesura de les meves sempre considerades magnífiques possibilitats... Però, disculpeu-me... "Potser això darrer no és sinó la meua crònica d'una altre nit d'estiu ... perdó... , vull dir d'un altre somni d'una nit d'estiu."

Veritas voce
Fotos: Alex Serrano

Shakespeare, I love !!

Homar, també al Grec i la versió en petit format de "Nit de Reis" a la sala Abaixadors. Afegeixo també l'adaptació que va fer l'Aula de Teatre d'Antics Alumnes de l'obra "El somni d'una nit d'estiu".

Un autor de plena actualitat

Valoracions a banda de totes les representacions i adaptacions cinematogràfiques que s'han fet no es pot negar que segueix essent un autor de plena actualitat. Per quan aquestes línies pugin ser llegides per vosaltres, espero que s'hagi estrenat la nova adaptació de "El somni d'una nit d'estiu" amb la M. Pfeiffer, el Kevin Kline i la protagonista de la sèrie "Ally McBeal". S'espera també l'estrena del "Titus Andronicus" de l'Anthony Hopkins i les noves adaptacions musicals que ha promès Kenneth Branagh. Per a la temporada que ve, el Nacional torna a apostar per en Shakespeare amb la representació de "La comèdia del errors".

En el dia que estem, pot resultar una mica pedant seguir parlant de la figura de William Shakespeare, en un any on s'ha parlat d'ell en tots els programes de televisió i en totes les revistes especialitzades o no. Serveixin aquestes línies per avisar-vos que tot això encara no ha acabat. El segle XXI comença amb més adaptacions de genial dramaturg anglès.

William Shakespeare s'ha convertit en el guionista de Hollywood més barat de la història del cinema. Les seves obres s'han adaptat tantes vegades com s'ha volgut. Laurence Olivier, Kenneth Branagh, Mel Gibson, Al Pacino, Joseph Fiennes, L. Di Caprio, etc. molts actors han volgut sentir a la seva pell els personatges creats per aquest monstre de la literatura anglesa. I no tan sols el cinema s'ha rendit a les seves històries, sinó que el teatre, és clar, ha representat les seves obres fins els nostres dies. Aquest

any que lentament ens deixa ha tingut a Catalunya la seva "visita Shakespeareana", en la representació de "El somni d'una nit d'estiu" al Versus teatre, "Mesura per mesura" al Teatre Nacional, "Molt soroll per a no res" al Grec, l'esperada versió del "Hamlet" de Lluís

L'any del dramaturg anglès

Aquest any que lentament ens deixa ha tingut a Catalunya la seva "visita Shakespeareana", en la representació de "El somni d'una nit d'estiu" al Versus teatre, "Mesura per mesura" al Teatre Nacional, "Molt soroll per a no res" al Grec, l'esperada versió del "Hamlet" de Lluís Homar, també al Grec i la versió en petit format de "Nit de reis" a la sala Abaixadors. Per a la temporada que ve, el Nacional torna a apostar pel dramaturg anglès amb la representació de "La comèdia del errors".

En el cinema, espero que quan llegiu això, ja s'hagi estrenat la nova adaptació de "El somni d'una nit d'estiu" amb la M. Pfeiffer, el Kevin Kline i la protagonista de la sèrie "Ally McBeal". Esperem també l'estrena del "Titus Andronicus" de l'Anthony Hopkins i les noves adaptacions musicals que ha promès Kenneth Branagh, sense data fixada encara (esperem però, que abandoni projectes del tipus "Wild Wild West"). Ser o no ser-hi aquesta és la vostra decisió!!

Fins aleshores i si acabeu de descobrir la figura de William Shakespeare, us recomano una visita pel Vídeo Club de la Pompeu on trobareu totes les adaptacions que ha fet la BBC sobre les seves obres en v.o. Si sou més moderns podeu optar per llogar una adaptació del tot correcte de "Romeu i Julieta" interpretada pel Leo Di Caprio. I si teniu ganes de gaudir d'un espectacle de més de tres hores de duració; la versió íntegra del "Hamlet" de K. Branagh. O si voleu entendre com es fa una adaptació de Shakespeare per a la gran pantalla, podeu optar per "Looking for Richard" de l'A. Pacino.

Si esteu cansats del dramaturg anglès, sempre podeu llegir, escoltar música, sortir amb els amics, etc. Feu el què

vulgueu, però sobretot, disfruteu cada petit moment de la vida!!

Oskar Aragonès
Foto: Alex Serrano

La feina de buscar feina

Nous reptes per a l'Associació

Dins de l'Associació sempre ha existit un cert nivell de debat sobre si l'AAAUPF ha de centrar-se més en temes professionals (a la manera d'un Col·legi Professional) o bé si ha d'enfocar-se cap a qüestions més aviat lúdico-cultural.

Els primers passos de l'Associació van ser eclèctics: es van potenciar activitats de tipus lúdico-culturals (l'Aula de Teatre o aquesta revista en són dos exemples) i alhora donar serveis de major perfil professional específics al conjunt d'associats (els cursets realitzats fins avui en són l'exemple més destacat).

La nostra Associació es encara molt jove, cosa que fa que moltes propostes no puguin sortir de l'agenda on anem desant totes aquelles idees que ens semblen interessants. N'hi ha però algunes que tothom més o menys considera prioritàries i que caldria engegar el més aviat possible. Si fem una minienquesta entre els nostres associats o potencials associats, inevitablement sorgeixen els mots "directori de graduats" i "borsa de treball". Si aquestes són les respostes, la següent pregunta és gairebé immediata: per què l'Associació no disposa encara d'aquestes eines?

I la resposta, paradoxalment, sorgeix en certa mesura en l'eficàcia de la mateixa Universitat. A diferència de molts altres llocs on fins fa quatre dies els graduats havien de buscar-se la vida per tal d'inserir-se al mercat laboral, la Pompeu va oferir des del dia en que el primer estudiant es va graduar un servei d'inserció professional (el conegut GOAP). L'Associació d'Antics Alumnes, encara no constituïda per aquelles èpoques, es veia alliberada d'una càrrega que potser hauria estat molt feixuga en un moment on el nom-

bre d'associats era molt petit i amb una nul·la experiència laboral de la gran majoria dels seus membres. Aquest alliberament ha esdevingut al llarg dels anys, però, en una certa hipoteca de futur.

Quina és aquesta hipoteca? El GOAP fou dissenyat originalment per inserir al mercat laboral als graduats *de nou* de la UPF. No fou dissenyat, però, per recol·locar o

reorientar professionalment als graduats de fa anys. Fins i tot la Borsa de Treball de la UPF està restringida (almenys de manera teòrica) als graduats de les darreres cinc promocions.

Si hom fa una consulta a les ofertes que s'exposen a les cartelleres, veurem que la gran majoria (per no dir gairebé totes) s'adrecen a graduats amb poca o nul·la experiència. I ja no diem res de les activitats paral·leles que el GOAP organitza.

És aquí on l'Associació ha de jugar un paper cabdal. Nosaltres ja tenim un bon coneixement del mercat laboral, millor fins i tot que el que poden tenir al GOAP. I també tenim unes demandes concretes, que ara per ara el GOAP no

ens ofereix, no ens pot oferir, o senzillament, no és feina seva oferir-nos-els. Cursets de reorientació professional o de *networking*, una borsa de treball adequada per a graduats amb experiència o un directori professional amb dades actualitzades i llest per a ser enviat a les principals institucions de la nostra societat civil.

Crec que el GOAP funciona prou bé, tot i de no disposar d'una borsa de treball extraordinàriament àmplia. Jo mateix vaig ser usuari dels seus serveis fa mig any i puc dir que el servei que em van oferir fou molt bo, tot i que al final la feina actual la vaig trobar per una altra via. La solució no passa per assumir o duplicar tasques que el GOAP ja té. D'aquest fet tothom n'és ben conscient, i per això mai ha estat un objectiu de l'Associació crear una borsa de treball bis. La iniciativa ha anat dirigida a deixar fer al GOAP, i arribat el punt en que calgui una atenció específica al nostre col·lectiu, posar-nos a treballar al seu costat per tal de poder oferir uns serveis d'inserció laboral de qualitat i amb el menor cost possible tant per a la Universitat com per a l'Associació.

Ha arribat el moment en què hem de començar a moure fitxes. Comença a caldre una borsa de treball amb una major presència d'allò que en podríem anomenar "segones feines". Comença a caldre també un directori actualitzat amb les dades de contacte i lloc de treball que ocupen els nostres antics companys. I calen també eines específiques per aconseguir que els nostres associats tinguin el lloc de treball més adient al seu perfil professional. És hora de posar-nos a treballar.

David Rodríguez

Entrega de diplomas

El pasado día 10 de junio se celebró la reunión anual que la Asociación organiza para efectuar la entrega de diplomas acreditativos de la asistencia a los cursos que se organizaron durante el curso 1998-1999.

El acto se celebró bajo la presidencia de Anna García-Altès, Presidenta de la Asociación, y contó con la asistencia del Doctor Jordi Pericot, Vicerrector de Comunitat Universitària en representación de la UPF y de D. Joan Palou, en su calidad de Director Técnico y Secretario del Consell Social en representación de este.

Durante este período académico, se han organizado 7 cursos a los que han asistido 120 alumnos entre graduados y alumnos de la Universidad (a los cuales deseamos que en breve tiempo pasen a engrosar las filas de los graduados).

Para el próximo curso ya se están preparando nuevas experiencias para ampliar la oferta a aquellos temas que los propios asociados van sugiriendo y, como no, en función de las nuevas titulaciones que año tras año van enriqueciendo la aportación que esta universidad hace a la sociedad.

A continuación se celebró una recepción en el transcurso de la cual los asistentes pudieron volver a contactar con antiguos compañeros de aulas en el caso de los graduados y una ocasión más para cambiar impresiones para los que todavía permanecen en ellas.

Desde la Associació d'Antics Alumnes de la UPF queremos agradecer a los asistentes a estos cursos la confianza prestada, y a la Universidad y a su Consell Social el apoyo que nos presta continuamente para poder llevar a cabo actos como estos.

Xoan Carles Cuesta Sanfiz

8
nexe

Thomas V. Jorgensen guanya el segon premi Fotosistema

Molts us preguntareu qui és Thomas Vilhelm Jorgensen. Doncs un company, ex-alumne dels estudis de Periodisme de la Pompeu Fabra. Té aquest nom tan guiri perquè és danès, tot i que fa uns quants anys que viu a Barcelona. És fotògraf, i el setembre es va assabentar que havia guanyat el segon premi al concurs fotogràfic que cada any convoca la marca Fotosistema.

Va participar en l'apartat que es convocava sota el títol "Los niños en vacaciones" amb la fotografia que veieu reproduïda en aquest article (l'original és en color). La dotació d'aquest segon premi és de mig milió de pessetes.

El concurs Fotosistema és d'àmbit estatal i hi pot participar qualsevol persona, tant aficionats com pro-

fessionals. Hi ha diverses categories: Reportatge Gràfic, Naturalesa i Paisatge, i la que ja hem esmentat sobre el tema de les vacances dels infants.

El premi li ha vingut en un molt bon moment. Ell i la Silvia Franquesa (companya sentimental del Thomas i també ex-alumne dels estudis de periodisme de la Pompeu Fabra) són ara al Vietnam.

Era un viatge que portaven preparant fa temps. Van a recollir material per a fer un reportatge que ja han començat a preparar a Barcelona. Porten mesos coneixent vietnamites que s'han establert a la ciutat comtal. Els han entrevistat, els han fet fotos i han fet els contactes necessaris per conèixer les seves famílies un cop arribin al Vietnam. Allí diuen que es mouran amb el què puguin. Tenen previst recórrer el país d'una punta a l'altre. Si utilitzaran cotxe, tren, autobús o bicicleta és una cosa que ara no els preocupa: pensen improvisar.

El què encara no saben és qui els comprarà el reportatge. Ja han fet alguns contactes, però encara no hi ha res definitiu. Segur que no els resultarà gens difícil de col·locar-lo. Aquest parell de reporters que ja han publicat a diaris i revistes tant prestigioses com El Periódico, Ajoblanco i diaris danesos el nom del qual no puc recordar i no sabia escriure.

A veure si el proper número de Nexe podem tenir una foto de portada del Thomas i un text de la Silvia. Seria un privilegi, No?

Marc Saus

Programació

amb inici a partir del 1er de novembre 1999

ADMINISTRACIÓ, GESTIÓ PÚBLICA I CIÈNCIA POLÍTICA

- Màsters
 - Gestió Pública** - 11a edició
Direcció: Joan Subirats, Guillem López i Francisco Longo. *Programa interuniversitari UAB / UPF / ESADE*
Inici: 10 de gener del 2000
- Diplomes de postgrau
 - Política i Govern II**
Direcció: Joan Subirats i Ferran Requejo. Programa interuniversitari UAB / UPF / ESADE
Inici: gener del 2000
 - Consultoria Internacional en Desenvolupament Institucional**
Direcció: Carles Ramió, Blanca Lázaro i Xavier Sisternas
Inici: a determinar

DIRECCIÓ DE L'EMPRESA

- Diplomes de postgrau
 - Direcció de l'Empresa**
Direcció: Joaquín Tena
Inici 10a edició presencial:
21 de gener del 2000
Inici edició a distància:
27 de novembre
- Cursos
 - Tècniques i Habilitats de Motivació a les Empreses** 3a edició
Direcció: José Antonio Lavado i Mercè Sala i Schnorkowski
Inici: 12 de novembre
 - Transició Generacional de l'Empresa Familiar**
Direcció: Modest Guinjoan
Inici: 18 de febrer del 2000
 - Negociació** - 5a edició
Direcció: Alfred Font Barrot i Josep Redorta Lorente
Inici: 9 de març del 2000

DRET

- Diplomes de postgrau
 - Dret Autònom i Local**
Direcció: Antoni Bayona i Josep Mir
Inici: 25 d'abril del 2000
 - Expropiació Forçosa i Béns Públics**
Direcció: Josep Mir
Inici: 25 d'abril del 2000
- Cursos
 - Dret Local**
Direcció: Josep Mir
Inici: 15 d'octubre
 - Funció Pública**
Direcció: Josep Mir
Inici: 12 de gener del 2000

Dret del Medi Ambient i dels Recursos Naturals

- Coordinació: Carles Pareja i Joan Perdigó
Inici: 10 de març del 2000
- **Dret Autònom**
Direcció: Josep Mir
Inici: 25 d'abril del 2000
- **Drets de la Propietat Intel·lectual**
Direcció: Marià Capella
Inici: a determinar
- **Pràctica Jurídica dels Drets Fonamentals**
Direcció: Marc Carrillo
Inici: a determinar

ECONOMIA, COMPTABILITAT I FINANCES

- Diplomes de postgrau
 - Direcció Bancària** - 8a edició
Direcció: Xavier Puig Pla
Inici: 24 de gener del 2000
 - Direcció Financera**
Direcció: Oriol Amat
Inici 12a edició: 13 de novembre
Inici 13a edició: 1 de març
Inici 2a edició a distància: 12 de febrer del 2000
 - Fiscalitat Avançada**
Programa conjunt UPC / UPF
Direcció: Antoni Duran Sindreu i Miquel García Hoffman
Inici: 14 de març del 2000
- Cursos
 - Comptabilitat General** - 2a edició
Direcció: Jordi Carenys i Ester Oliveras
Inici: 15 de gener del 2000
 - Anàlisi de Riscs i Rendibilitat de les Operacions Financeres**
Direcció: Xavier Puig Pla
Inici 9a edició: 24 de gener del 2000
 - Direcció comptable i control de gestió**
Direcció: Jordi de Falguera
Inici 12a edició presencial:
12 de febrer del 2000
Inici 3a edició a distància: 6 de novembre
Inici 4a edició a distància: 5 de febrer del 2000
 - Gestió del Risc a l'Empresa**
Direcció: Xavier Freixas
Inici: març del 2000

GESTIÓ SANITARIA

- Diplomes de postgrau
 - Infermeria de l'Empresa** - 2a edició
Direcció: Fernando G. Benavides i Dr. Manuel Baselga
Inici: gener del 2000
 - Formació Psicosocial** - 3a edició
Direcció: Pere Notó i Josep M. Recasens
Inici: 19 de febrer del 2000
- Cursos
 - Gestió Hospitalària: El Cap de Servei com a Product Manager**
Direcció: Francesc Moreu
Inici: 17 de febrer del 2000

Reinventant l'Hospital

Direcció: Francesc Moreu
Seminari, 23-24 de maig del 2000

HUMANITATS I GESTIÓ CULTURAL

- Cursos
 - Peritatge Comerç i Conservació de l'Art i del Llibre** - 3a edició
Direcció: William Cole
Inici: 3 de novembre
 - La Mort: Aprendre a Viure i Ajudar a Morir** - 4a edició
Direcció: Magda Català
Inici: 10 de gener del 2000
 - Direcció d'Institucions i Empreses Culturals**
Direcció: Ferran Mascarell
Inici: 1 de març del 2000

MÀRQUETING

- Màsters
 - Màrqueting** - 3a edició
Direcció: Josep Lluís Crespan
Inici: 3 de novembre

PERIODISME, COMUNICACIÓ I SECTOR AUDIOVISUAL

- Màsters
 - Comunicació Científica** - 5a edició
Direcció: Vladimir de Semir
Inici: 17 de gener del 2000
 - Documental de Creació** - 2a edició
Direcció: Jordi Balló
Inici: 17 de gener del 2000
 - Diplomes de postgrau
 - Reportatge de Televisió** - 4a edició
Direcció: Joan González
Inici: 31 de gener del 2000
 - Comunicació Mèdica** - 3a edició
Direcció: Vladimir de Semir i Miquel Bruguera
Inici: 25 d'abril del 2000
 - Museologia Científica**
Direcció: Vladimir de Semir i Jorge Wagensberg
Inici: 25 d'abril del 2000

TECNOLOGIES DE LA INFORMACIÓ

- Màsters
 - Telecomunicacions de l'Empresa** 7ª edició
Direcció: Jordi López Benasat
Inici: 18 de novembre
- Cursos
 - Informàtica i Didàctica de Llengües** 2a edició
Direcció: Mireia Trenchs
Inici: 9 de febrer del 2000
 - Disseny de Pàgines Web Interactives per a la Didàctica de Llengües**
Direcció: Mireia Trenchs
Inici: 8 de maig del 2000

URBANISME, TERRITORI, ENERGIA I MEDI AMBIENT

- Diplomes de postgrau
 - Gestió Ambiental de l'Empresa** 6ª edició
Direcció: Manuel Ludevid
Inici: 25 de gener del 2000

INSTITUT D'EDUCACIÓ CONTÍNUA
UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Balmes, 132 · 08008 Barcelona
Fax: 93 542 18 08
<http://www.upf.es/idec>
Correu Electrònic: idec@upf.es

INFORMACIÓ
93 542 18 00

Amy Clarck: "Molta gent ens compara amb els Cramberries"

10
nexe

En un local camuflat en un taller mecànic gegant de Poblenou m'he citat amb els quatre components d'Amy Clarck, un grup de Barcelona que va "tornar a néixer" l'any 1997 després d'un canvi de nom, una nova solista i un canvi d'idioma en les cançons. De l'antic grup que van formar el 1990 dos amics d'escola, en Pasqual i en Carles, als quals després es va unir el Santos, en queden ells tres i la "continua satisfacció que dóna l'espai de creació", com diu la seva carta de presentació.

Avui és el primer dia d'assaig després de les vacances d'estiu, i hi ha molta feina per fer. "Ens han canviat el dia del BAM", diu el Pasqual, el bateria, el primer en arribar a la recepció dels locals d'assaig.

"Ara és el dissabte 25 (de setembre), en comptes del divendres. I a sobre és a les vuit. No crec que vingui massa gent". El BAM, el festival de música que té lloc cada any per la Mercè, és el seu projecte immediat més important. La revista *Rock de Luxe* els va seleccionar per tocar al costat de grups com els Fangoria o els Fromheadtoe. I només tenen 25 dies per a preparar el concert que els pot donar a conèixer a la sempre complicada escena musical barcelonina, plena de grups amateurs que a simple vista semblen tots iguals.

Minuts després arriba la Núria, la cantant, que ens explica les vacances a Irlanda, i poc després arriben el Santos, el guitarrista, i el Carles, el baix. Entrem al seu petit espai d'assaig (que clarament ha decorat la Núria) i comencem a parlar. Tots alhora...

"Per què el nom d'Amy Clarck?" M'excuso per la típica pregunta. Tots em volen donar una explicació des del seu punt de vista personal. "Jo explico la veri-

tat, l'única veritat", diu la Núria. "Un dia vam fer un sopar per decidir el nom. El Santos tenia una amiga americana que es deia Amy...". El Santos ho nega ràpidament. "No, no, ho vam fer per la peli *Chasing Amy*". La Núria contraataca. "Sigui com sigui, el nom simbolitza com un alter ego de cada component del grup". El

Pasqual afegeix que "tenia que ser en anglès". Jo els recordo que en anglès "Clarck" s'escriu sense la segona "c", i tots ells riuen i em diuen que ja ho saben, "però així queda diferent". Intento que algú em respongui seriosament la pregunta amb un "i ara, en serio...". Em sembla sentir que el Carles diu timidament alguna cosa d'un còmic, però entre tanta explicació em quedo sense saber d'on va sorgir el nom...

"Com definiríeu el vostre estil?"

I com us acostumen a definir?". El Santos és el primer en respondre, molt convençut. "Pop-rock independent comercial", diu sense dubtar ni un segon. Es nota que és ell qui produeix. La

Núria, el Carles i el Pasqual salten de seguida. "Està boig, tatxaho. No som comercials!",

El grup ha tocat en diversos locals de Barcelona, Pamplona, Saragossa i Mallorca. Aquest any van quedar finalistes al III Concurs de Pop Rock "Ciutat de l'Hospitalet" on hi participaven 220 grups de tot l'Estat.

diuen els tres. “Molts ens comparen amb els Cranberries”, afegeix algú d’ells. La Núria opina que els comparen “amb qualsevol grup amb una cantant femenina”. “I jo només toco com a teràpia, el Santos per vendre”. Tots riuen.

La següent pregunta és més difícil. “Què té Amy Clarck que no tinguin altres grups de l’escena barcelonina?”. Miro al Santos, que no ens defrauda. “El nom”. D’una evidència brutal. “Juguem amb acords simples i distorsions”, diu el Pasqual. “Música distorsionada”, diu la Núria. “La veu”, diu finalment el Carles. Tots hi estan d’acord. I és que la veu melòdica de la Núria contrasta d’una forma molt interessant amb la potència musical dels tres nois. “I que només hi hagi una guitarra”, recorda el Santos.

Miro a la Núria. “Núria, *qué se siente entre tanto hombre?*.” *Mucha indefensión*”, diu ella. Els nois ho neguen. “Musical”, aclareix. “Els volen la música molt forta, i molts cops arriba als meus límits vocals. Els haig de demanar que abaixin el volum. No, *en serio*, em tracten molt bé”. “Demasiado bien”, diu el Pasqual. Bé, canviem de pregunta.

“El públic que va assistir a l’obra de teatre *El somni d’una nit d’estiu*, de l’Aula de Teatre d’Antics alumnes, va quedar impressionat amb la cançó que va compondre especialment per a l’obra i que va cantar la Núria en directe. Qui és el creatiu del grup?”. “La part

instrumental la fan ells tres, la melodia i les lletres les faig jo”, diu la Núria.

“Esteu preparats per la fama? Molts dels grups que han participat al BAM s’han fet molt coneguts...”. El Santos torna a ser més clar que l’aigua. “Això ho ha de dir la cantant, que és la que tothom reconeixerà pel carrer quan ens fem famosos...”. Mirem a la Núria. “No, no estic gens preparada”, diu ella, vermella com un tomàquet. Ups, tornem a canviar de pregunta.

“Heu gravat un CD amb 10 temes molt bons. Per quan el videoclip de presentació?”. Tots estan d’acord que és un tema difícil, perquè si no estàs a una discogràfica no tens res a fer, ja no tant pel tema de producció sinó de distribució i emissió. El Santos no ho veu tan negre. “Home, no és impensable. Ei, per cert, tinc un *tio* que m’ha ensenyat un disseny de samarretes que...”. “Què dius?!””, salten tots. Jo em

moro de riure amb les explicacions comercials del Santos.

Es fa tard i com que suposo que tenen moltes ganes de començar a assajar els faig l’última pregunta, tant o més típica que la primera, per a no defraudar.

“I després del BAM, què?”.

“Hi ha molts projectes”, comença la Núria. “Seguir composant temes”, diu el Pasqual. “Gravar un disc amb cançons noves i amb les millors de la maqueta, i a una discogràfica amb condicions”, diu el Carles. La Núria afegeix que han de fer més concerts, “que només n’hem fet uns sis...”. El Santos és més ambiciós. “Fitxar per una discogràfica internacional”, diu ell. La Núria sembla que toca més de peus a terra. “El projecte somiat és el què ha dit el Santos. El real, continuar com fins ara”.

El meu acompanyant no s’està de fer una última pregunta, sens dubte la millor de la nit. “Coca-Cola o Pepsi?”. Tots riuen. “Coca-Cola”, diu el Pasqual. “Zumito natural”, diu la Núria. “Coca-Cola”, diu el Santos.

“Cervesa”, diu finalment el Carles.

Si en teniu l’ocasió, no deixeu d’assistir a algun dels seus concerts. Us juro que a l’escenari tots quatre aconseguen posar-se d’acord...

Viatges en tren per Suïssa

Quan vaig creuar els Pirineus em vaig adonar que el transport públic francès és millor que l'espanyol. Quan viatjava per Suïssa simplement vaig pensar: és diferent. És cert, hi ha gran quantitat de mitjans de transport que comparat amb Catalunya o el conjunt d'Espanya sembla que sigui impossible. És possible mantenir la qualitat i el servei en totes les línies?. Surt rentable?. És impressionant.

El país Helvètic supera, però amb diferència, al transport públic Espanyol, en qualitat i quantitat. Des de la companyia federal ferroviària SBB, passant pels tramvies, troleibusos, autobusos, funiculars, telefèrics, vaixells i els nombrosos ferrocarrils de propietat privada que circulen per les valls dels diferents cantons. El sistema de autobús postal, el de color groc, arriba a tot arreu, amb horaris coordinats amb els altres operadors de transport. I es que a Suïssa el cotxe està penalitzat, o almenys sembla secundari. Només entrar al país s'ha de pagar un impost per circular per les carreteres. Què dir de les zones blaves d'aparcament (a tot arreu). Així què prepareu-vos per anar-hi, però en tren.

Us proposo sortir de Barcelona amb el tren hotel amb destinació Zuric, però també podem agafar el Talgo Cartagena - Montpellier i fer transbord al TGV amb destinació Ginebra. Una vegada a Suïssa, baixarem a Berna. Son famosos uns ossos i un rellotge, però tota la ciutat medieval és fabulosa. Els troleibusos i tramvies, sense soroll ni fums circulen sense problemes entre bicicletes, vianants i algun cotxe proscrit. M'agradaria saber qui va ser la persona que va treure el tramvies i troles de Barcelona. És mereix un premi (a la ineptitud). Des d'aquí podem agafar qualsevol del trens amb direcció Interlaken. Poble situat en el Berner Oberland entre dos llacs, el Brienersee i el Thunersee. Dominat per les muntanyes, Eiger, Monch i el Junfrau de 4158 metres. Podria escriure pàgines i pàgines de coses a fer a la Junfrau Region, però us recomano pujar al Junfraujouch. Situat a 3454 metres d'altitud, és l'estació de ferrocarril més alta d'Europa.

Des de l'estació de Interlaken Ost, a uns 500 metres d'altitud, podem sortir en direcció Grindelwald, un poble fantàstic amb unes vistes impressionants. Des d'aquí el tren cremallera ens pujarà cap a Kleine Scheidegg, una estació a 2100 metres d'alçada on podem veure les glaceras i les impressionants parets del massís. Un ràpid transbord i el tren cremallera de la

Junfraubahn ens pujarà a 15 km/h per un túnel foradat a la roca. És un túnel en revolt i amb gran pendent, per dintre de la muntanya Eiger. Hi ha dos estacions subterrànies abans d'arribar al Junfraujouch amb finestres per gaudir de les vistes des de les altures. Una estació al mig de la paret vertical de la muntanya i una altre amb vistes enmig d'una glacera. És un paisatge esfereïdor.

Quan arribem a l'estació del Junfraujouch, ens podem adonar que han construït una impressionant instal·lació subterrània, amb tots els serveis que podem imaginar. Passejar pel damunt d'una glacera, esquiari o escalar, només són algunes de les activitats que podem fer. Amb un ascensor es pot pujar a un observatori que hi ha 100 metres més amunt. Només triga uns 10 segons aproximadament. Tot plegat una obra d'enginyeria fastuosa feta a finals del segle passat., i completada al llarg d'aquest segle. Les vistes des d'allà a dalt no les descriuré, millor anar-hi. Però

el Circ i la llengua de la Glacera em va impressionar. Per tornar us recomano agafar el tren des de Kl. Scheidegg a Wengen i Litterbrunnen. És un poble que té una petita cascada d'uns 300 metres de desnivell.

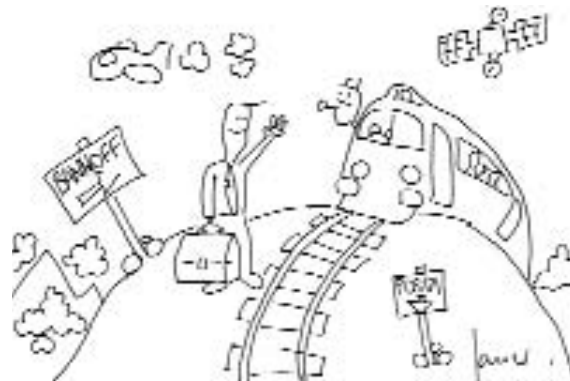
Aquesta obra no és la única. Continuen fent obres. Aquest Novembre inauguren un túnel de gairebé 20 km als Grisons on circularan els ferrocarrils retics. És curiós, el tren domina al cotxe, fins formar una comunitat perfecta. Son túnels ferroviaris on circulen trens plens de vehicles.

D'aquesta manera es pot creuar una muntanya en uns pocs minuts, estalviant-nos un port de muntanya i per alguns, la inseguretats d'un túnel de carretera de grans dimensions. El nou túnel i altres més antics, funcionen molt bé, àgils i ràpids.

Al nostre país, tenim túnels de ferrocarril per creuar muntanyes. Preferim construir un túnel nou per carretera, que utilitzar un túnel ferroviari per passar vehicles. Exemples: el túnel de Canfranc, túnel ferroviari sense servei i en construcció el de carretera. El Túnel de Toses, infrautilitzat el ferroviari, i en projecte un per la carretera. El Túnel de la Enganya entre Cantàbria i Burgos, ja construït però que mai va entrar en servei ferroviari. Els cotxes es veuen obligats a passar el port de l'Escut per anar a Santander. Snif.

Què més dir? Tornar cap a casa és un esforç. Em quedaria a viure al país de la Heidi.

Javier Nicolás

Comunicación en la Aldea Global

De la misma manera que hay gente que ha estado mucho tiempo acostándose temprano **(1)**, hay otras personas que se han acostado tarde o que han perdido horas de trabajo porque estaban enganchadas a una máquina diabólica que contenía una ventana al mundo **(2)**, a través de la cual se distinguían, a lo lejos, unos seres similares al que miraba desde este lado. El observador lo que quería era establecer contacto con algunos de los que veía y descubrir afinidades con ellos. No era fácil, pero el gestor **(3)** de las miradas ayudaba a los que querían ver.

Esente de la nota tres agrupaba a los mirantes según sus aspiraciones mentales. Para conseguirlo, de vez en cuando anunciaba, a través de la ventana, que algunos habían verbalizado aquellas aspiraciones, esto es, las habían titulado y habían hecho público ese título. No sólo eso, sino que anhelaban que todos aquellos que se identificaran con alguien consiguieran mirar a un lugar común y a partir de ahí pudieran empezar a cruzarse miradas. Y después de las miradas, quién sabe qué.

Así las cosas, resulta que la máquina **(4)** estaba ayudando a establecer relaciones entre personas, tejía una telaraña **(5)** en la cual quedaban atrapadas

sin remedio muchas señoras y muchos caballeros. Se empezaban a crear comunidades de personas afines, cuyas relaciones se iban complicando cada vez más, para llegar cada vez más lejos. En estas comunidades es fácil granjearse amistades. Sin mucho esfuerzo, cuando alguien entra en este raro

mundo no tarda en encontrar a quien le devuelva el saludo. Y de ahí a iniciar una conversación hay un paso.

Por lo que sea, hay mucha gente que tiene dificultades en desenvolverse en el cuerpo a cuerpo físico. Dicho de otra manera: les cuesta establecer relaciones con los demás. Esta especie de bloqueo mental puede tener muy variados orígenes. Por ejemplo, inseguridad con algún aspecto del cuerpo de uno, un carácter 'complicado'...

Todo esto queda en un segundo plano si el primer contacto con los otros no es físico. Si el interlocutor es invisible y tenemos la certeza de que quizá podamos no verlo nunca, la conversación con él puede llegar a niveles de intimidad insólitos en el mundo real. Al fin y al cabo, es un desconocido. Pero la atracción de lo desconocido (es posible que se trate de eso), hace que el contacto se prolongue y se diversifique. Poco a poco, sin dificultades, el círculo de conocidos se amplía.

Esto, tan difícil de conseguir en el mundo real, produce alegría en el que lo ha conseguido y le anima a seguir. Y entre toda esa masa de 'amigos' (decenas, centenas...) se suele encontrar a un 'alma gemela', alguien con quien identificarse. Se ha vencido la inseguridad de

la persona en el mundo en tres dimensiones a través de unos cables, de unas teclas, de unas luces, de unos ceros y unos unos. En cierta manera, alguien que se sentía fracasado como persona en el viejo mundo se cree el rey del nuevo mundo.

Al final se suele tener 'full contact' con el alma gemela y... Tengan cuidado ahí afuera. Después de esto, el diluvio **(6)**. /quit. ;-)

Francisco José Moya
sio@netscape.net

1: M. Proust, por ejemplo. **2:** Llamada Windows por los integrados **3:** Cargo que está de moda
4: Ordenador de sentimientos **5:** Web en inglés **6:** Expresión un poco luisdecimoquintiniana

PROGRAMACIÓ DE CURSOS octubre-desembre de 1999

CURS D'INTRODUCCIÓ A LA GESTIÓ DE NÒMINES I ASSEGURANCES SOCIALS. (15 HORES)

Els cursos tindran lloc els dies 21, 28 d'octubre, 4, 11, 18, 25 de novembre de 1999 de 19.30 a 22h. a l'edifici de l'estació de França

Objectiu: El curs en aquesta primera part vol iniciar a l'alumne en la gestió administrativa laboral amb un enfocament eminentment pràctic.

Programa: Contractes de Treball. Tipus, Inscripció i afiliació de les empreses i dels treballadors a la Seguretat Social, Nòmines: Estructura salarial, conceptes salarials i no salarials, Càlcul de la base de cotització mensual i diària, Càlcul dels salaris bruts i nets, Tractament del IRPF, Retribucions amb prorrateigs de les pagues extres, Confecció d'Assegurances Socials (TC1 normal i abreujat).

Professor: Sr. Jesús Ballesteros Lacueva. Graduat Social l'Escola Social de Barcelona. Postgrau en Gestió de Recursos Humans de Foment del Treball. Postgrau en Gestió de Personal per EADA. Tècnic en Psicologia per la UNED. Assessor Laboral de B.L. Associats.

Preu: Soci de l'AAAUPF 9.500 ptes.
No Soci: 12.000 ptes.

Pre-inscripció: del 8 d' octubre al 18 d' octubre

CURS DE GESTIÓ DE NÒMINES I ASSEGURANCES SOCIALS II (15 HORES)

El curs tindrà lloc els dies 26 d'octubre i 2, 9, 16, 23 i 30 de novembre de 1999; de 19.30 a 22h a l'edifici de l'estació de França.

Objectiu: Aquest curs està orientat a aquelles persones que han realitzat el curs d'introducció organitzat per l'Associació o puguin acreditar un nivell mínim de formació o pràctica equivalent en aquest camp.

Programa: Percepcions en situació d'Incapacitat Temporal, Percepcions en situació d'Accident de Treball, Percepcions en situació de Maternitat, Bonificacions, Pagaments fora de termini, Càlcul de liquidacions ("finiquitos"), Altres situacions.

Professor: Sr. Jesús Ballesteros Lacueva.

Preu: Soci de l'AAAUPF 9.500 ptes.
No socis: 12.000 ptes.

Pre-inscripció: del 8 d' octubre al 21 d' octubre

CURS D'INTRODUCCIÓ A L'EXCEL (16 hores)

El curs tindrà lloc els dissabtes 6, 13, 20 i 27 de novembre de 1999 de 10 a 14h

Objectiu: Dotar a l'alumne d'uns coneixements elevats del full de càlcul en entorn Windows

Programa: Fulls de càlcul, Ús de fórmules i funcions, Creació de gràfics i informes, Gestió i anàlisi de dades. Les taules dinàmiques.

Professor: Sr. Constantino Cabrerizo. Enginyer de Telecomunicacions de l'ETSETB (UPC)

Preu: Soci de l'AAAUPF 14.500 ptes.
No Soci: 18.500 ptes.

Pre-inscripció: del 14 d' octubre al 25 d' octubre

ATENCIÓ:

Tots els cursos organitzats per l'AAAUPF són eminentment pràctics. Cada alumne disposarà d'un ordinador.

Es lliurarà un diploma a tots els alumnes i material de suport. Les places són limitades. L'Associació es reserva el dret d'ajornar o cancel·lar un curs si no s'assoleix el nombre mínim d'assistents.

Es donarà un obsequi a aquelles persones que s'inscriuin al curs d'Introducció al Word i Word avançat conjuntament.

De tornada

Com que sembla que cap de vosaltres no ha fet el més mínim cas dels meus cinc consells sobre el mercat laboral que vaig tenir el detall de regalar-vos el número passat, dono per tancada la secció que vaig inaugurar... precisament el número passat.

Tornaré doncs al meu sa costum d'escollir un tema a l'atzar i filosofar-hi inacabablement.

(...)

Bé, us informo que després de donar-li unes quantes voltes al cap com si es tractés de la ruleta russa, però amb temes varis en comptes de bales, curiosament ha sorgit el tema de les vacances d'estiu. Exacte, només hi havia un tema al meu cap. Què, que això no té res d'atzar? No us havia dit que era com jugar a la ruleta russa? I quantes bales hi ha a la pistola de la ruleta russa, estimats meus? O és que haurieu preferit que hagués sortit el forat buit de la pistola, vull dir del meu cap? Bé, deixem-ho.

Les vacances. Què dir a aquestes alçades de les vacances...? Bé, no hi ha massa per dir. Qui n'ha tingut, que han estat massa curtes; qui no n'ha tingut,

que ja li hauria agradat a ell tenir les "curtes" vacances del que n'ha tingut i a sobre es queixa; qui ha sortit fora, que li hauria agradat anar més lluny; qui ha anat molt lluny, que l'any que ve ni boig se'n va tant lluny, que ha invertit la meitat de dies en anar i tornar; i qui no ha marxat, o bé dissimula ("que com han anat les vacances? Molt bé, les vacances sempre van

bé..."), ha passat per una intensa autoteràpia ("doncs a la ciutat s'hi està de conya, a l'agost, d'allò més tranquil"), s'excusa ("estem estalviant per fer un bon viatge l'any que ve") o bé ho confessa sense miraments ("m'he avorrit com una ostra, l'any que ve me'n vaig ni que sigui al pis del veí").

És curiós. Ningú

no està mai content amb les vacances passades, però es passa la resta de l'any i la meitat del següent tatlant amb il·lusió els dies del calendari, esperant arribar el més aviat possible a la casella on ha assenyalat amb majúscules i ple de signes d'exclamació la paraula màgica: VACANCES!!!!

Murphy

15
nexe

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms: D.N.I. Telèfon:
 Domicili: Població: Codi postal:
 Estudis: Promoció (any de graduació):
 Activitat professional:
 Adreça professional: Telèfon:

Autoritzo la incorporació de les meves dades en el directori d'associats per a la seva consulta: Sí No

Sol·licito la meva incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Barcelona, de/d' de 199

Signatura

Cal acompanyar aquesta butlleta amb dues fotografies mida carnet.
 Adreceu la butlleta a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

conflictes

ciclisme

el.leccions

ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES DE LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Edifici de la Mercè
Ramón T as Fargas, 25-27
despatx (1 E08)

Telèfon: 93 542 27 59

Fax: 93 542 25 32

E-mail: alumnes_antics@estu.upf.es
08002 Barcelona

DADES BANCÀRIES

Titular del compte:

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat	Oficina	DC	Núm. compte/llibreta
---------	---------	----	----------------------

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat

Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 3000 ptes. anuals , durant aquest període (corresponent a un descompte del 50% sobre al quota normal).